

La Torre de les Aigües

Dosrius

Ubicació

Comarca:	Maresme
Lloc/Adreça:	Carrer de la Torre de les Aigües, s/n - Dosrius
Emplaçament	A l'extrem de migdia del nucli urbà de Dosrius, a la cantonada del carrer de Rials
Alçada:	134m

Coordenades:

Latitud:	41.59316
Longitud:	2.406
UTM Est (X):	450494
UTM Nord (Y):	4604777

Classificació

Número de fitxa	08075 - 15
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Modern Contemporani Popular
Segle	XVII/XIX
Estat de conservació	Dolent
Notes de conservació:	Una part de la coberta està ensorrada i el portal de tramuntana apuntalat.
Protecció	Legal
Tipus de protecció:	BCIL
Observacions protecció:	Declarat Bé Cultural d'Interès Local per Acord del Ple de l'Ajuntament i inscrit al Catàleg del Patrimoni Cultural Català amb el número 16404-I.
Data aprovació:	dv., 22/12/2023 - 12:00
Número inventari	IPAC 8532
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Restringit
Ús actual:	Sense ús

Titularitat	Privada
Titular:	Societat General d'Aigües de Barcelona, S.A.
Autoria de la fitxa	Adriana Geladó Prat
Data de registre de la fitxa:	ds., 02/12/2017 - 01:00

Descripció

Edifici aïllat de planta rectangular, format per dos cossos adossats que li proporcionen una planta rectangular. El volum de la banda de tramuntana presenta una coberta de teula àrab de dues vessants i està distribuït en planta baixa i dos pisos. El volum de migdia, en canvi, té una teulada d'un sol vessant i s'organitza en dues plantes. En el punt d'unió de les dues cobertes s'alça una torre de planta quadrada amb la coberta plana, delimitada per una barana bastida amb maons. En tres dels paraments s'hi obren finestres d'arc rebaixat bastides amb maons i amb una motllura superior a mode de timpà. Unes franges horitzontals fetes de maons decoren els paraments, que estan arrebossats i pintats. Pel que fa als volums de l'edifici compten amb obertures rectangulars emmarcades amb el mateix revestiment que cobreix les parets. Adossat a la façana de tramuntana hi ha un passatge cobert amb una volta rebaixada bastida amb maons, obert al carrer mitjançant dos arcs rebaixats. La part superior està coberta amb una teuladeta de dues vessants. A l'interior hi ha un portal rectangular emmarcat amb carreus de pedra (i tapiat) que pertany a la façana nord de l'edifici. Al costat d'aquest passatge, a la façana de tramuntana, s'obre un gran portal d'arc rebaixat adovellat, actualment tapiat. Damunt seu hi ha un balcó simple, amb el finestral bastit amb carreus també. La construcció presenta els paraments arrebossats i pintats.

Observacions:

Destaquen els plataners que hi ha situats a la banda de ponent de l'edifici, ordenats, i una bassa situada als horts de la banda de llevant, rectangular i aixecada del terra. Altres denominacions relacionades amb l'edifici: La Torre.

Història

L'edifici està bastit damunt les restes d'una antiga masia que probablement fou construïda entre finals del segle XVII o principis del segle XVIII. De fet, les obertures de la façana de tramuntana de l'edifici podrien correspondre a aquesta masia (tot i que no es pot assegurar és probable que aquesta masia fos el mas Pi, el qual havia donat nom al veïnat). La primera referència documental de la masia la trobem en un plànol cadastral dels termes de Dosrius i Canyamars elaborat l'any 1853 i, posteriorment, en una pintura de la família Fàbregas Rigola, comprada a Madrid entre els anys 1867-70. La Torre de les Aigües fou construïda entre els anys 1868 i 1882 per allotjar els enginyers i tècnics que estaven a càrrec de l'obra d'explotació de les aigües de Dosrius. Fou construïda per la Societat General d'Aigües de Barcelona, S.A., que estava a càrrec de la canalització de l'aigua de Dosrius cap a Barcelona. Pel que sembla, aquest edifici estava enganxat a una altra masia coneguda com l'Hostal Vell, topònim que podria indicar que allà s'hi podien haver allotjat homes que treballaven en l'esmentada obra. La construcció apareix en un plànol de Cels Gomis, reproduït l'any 1916 a la "Geografia General de Catalunya". Abans de la guerra Civil, a l'edifici hi havia masovers, mentre que durant la guerra hi havien viscut refugiats. Després de la guerra no hi va viure ningú més. Es va utilitzar de magatzem i s'hi preparava el clor que es posava a l'aigua. A més a més hi havia hagut un pluviòmetre.

Bibliografia

ALSINA BOIX, Neus; JUBANY PINÓS, M. Àngels (2018). "El municipi de Dosrius durant el segle XIX. Les transformacions en l'obra pública". XI Trobada d'Entitats de Recerca Local i Comarcal del Maresme: el desenvolupament urbanístic dels pobles del Maresme. Vilassar de Mar: Centre d'Estudis Vilassarencs, p. 117-118. ALSINA, N.; CALONGE, R.; CUSPINERA, L.; JUBANY, M.A.; LACUESTA, R. (2005). Inventari del patrimoni històric, arquitectònic i ambiental de Dosrius. [Barcelona: Diputació de Barcelona, Ajuntament de Dosrius], Núm. Ref.: I.AI.03/017. El Full. Revista d'informació municipal. Dosrius: Ajuntament de Dosrius, núm. 16, p. 16; núm. 17, p. 22; núm. 19, p. 25; núm. 28, p. 19; núm. 29, p. 12; núm. 31, p. 9. JO, Josep (1988). "Comunitat d'usuaris de l'aigua". El Comú, núm. 1, p. 9. JUBANY I PINÓS, M. Àngels; ALSINA I BOIX, Neus (1990). "El medi natural: Les Aigües (II)". El Comú, núm. 13, p. 19-23. RIERA, J.M.; JUBANY, M.A.; ALSINA, N. (2009). Itineraris pel municipi de Dosrius: un tomb pel nucli antic de Dosrius, un passeig per Canyamars, una volta pel Far, l'aigua, el nostre signe d'identitat. Dosrius: Ajuntament de Dosrius, p. 14. RAMIS NIETO, Josep. "La ruta de l'aigua: un recorregut per l'aqüeducte de Dosrius a Barcelona". A Dosrius. Una visita al passat. 4-15 d'agost de 2017. Bloc. Accés el 27 de setembre de 2017, p. 3-4.

